

Frunză verde matostat

Frunză verde matostat
Oare cin' m-a belstemat
De nu pot trăi în sat
Numa-n codru înarmat?

Să-mi câștig pâinea cu-amar,
Să stau prin păduri fugar?
Pentru Sfânta Libertate,
Prin păduri umblu, măi, frate,
Ca melcul cu casa-n spate!

De robia comunistă
Am lăsat copii, soție
M-am lipsit de libertate
Și m-am dus în haducie

Cine spune că mi-e bine
Să vină-n codru cu mine
Să șadă numai trei zile
Să vadă cât mi-e de bine.

Să mănânce din mâncare
Câștigată cu sudoare,
Udată cu lăcrămioare,

Să vadă și-al meu somn dulce
Cu mâna pe țeava puștii
Și cu capul pe cartușe

Poiana Sihastrului
Poteca haiclucului
Stând pe marginea poienei
Ascult, cântecul Ilenei
Ea cantă și strange fan,
Mie-mi curg lacrimi în sân.
Ea cantă și pologește,
Iar eu n-am nici o nădejde.
Cine-ar putea să-mi descrie
Traiul meu, viața pustie
Ce-o trăiesc în haiducie
Pe coastă la Sihăstrie?

Frunză verde, floare deasă
De trei ani sunt dus de-acasă
Haiduc în pădurea deasă,
Traiul mi s-a părut greu,
Dar viata-i tare frumoasă
Mi-i somnul pe floricele,

În cântec de păsărele.
De cum mă scol pân-mă culc
Păsări cântă și un cuc.
Mi-am trăit zilele mele
Prin poieni cu floricele,
Cântând în frunză de jele.
De n-aveam pușca în codru
Aș fi-nnebunit cu totul.
Păsările, țapii, pușca
Îmi sunt mângâierea mea.
Vara-mi cântă păsari, cucul
Iana-mi urlă-n Prislcp lupul,
Vara dorm pe floricele
Și iarna strâng din măsele
În pământ zac sub o stâncă,
Și urâtul mă mănâncă

Pe marginea codrului,
La piciorul porcului,
M-a ajuns o supărare
Uitându-mă-n sat pe vale
De la vale de Portiță
Am dormit într-o căpiță
Într-o căpiță de fân
Cu genunchii strânși la sân.

Codrule drag

Mi-a cântat o păsărea
Că vin câini pe urma mea.
Nici n-apucai să mă culc
Și trebuie să mă duc
De pe coastă la Hacıung,
La poiana Mese-n fund.

La Vicov și prin poieni
Stau la pândă milițieni.
Mă păzesc când vin în sat
Să-mi iau ceva de mâncat
Mănânc fragi, frunze de fag
Și la sat eu nu mă trag.
Dacă vin la sat, la vale,
Îmi iau crucea în spinare.

Frunză verde trei smicele
La preluca din Pormele
Strânge-o fată floricele.

Fata strange viorele
Și eu cânt doină de jele.
Dumnezeul vieții mele,
Codrule, sub umbra ta
Mi-am trăit viața mea
Când sta lumea-n închisori.
Tu mi-ai fost de ajutor
De-acasă când am fugit
De comuniști hăituit.
La tine când m-am suit
Tu mi-ai zis „Bine-ai venit!”
Tu mi-ai dat pat de dormit,
Cetină de-acoperit
Și locuri tari de trăit

De dușmani m-ai ocrotit
Și de lume m-ai ferit.
Codrule, scump frățior,
Tu mi-ai dat când a fost dor
Cărniță de țăpușor,
Apă rece din izvor.
Cât îi Pietroasa de lată
Nici o palmă nu-i lăsată
De-al meu picior necălcată
Cât îi Ascunsu de lung
Din Măgură la Hacıung
Nu-i rămas metru pătrat
De-al meu picior necălcat.
Nu există brădănel
Să nu fi dormit sub el
Nu-i izvor, nici sforăcel,
Să nu fi băut din el,
Nici unțap să fi lăsat
Ca să nu-l fi împușcat,
Ori să văd vreun godăcel
Și să nu mănânc din el
Când îmi era dor de sat
Mă suiam pe-un fag înalt.
De pe vârful, la Bâtca Mare,
Mă uitam în sat, pe vale,
Pe Măgură la izvor.
De necaz am vrut să mor!
De miliție hăituit
Măgura când am suit
Cădeam jos de obosit
În zăpadă m-am trântit
Și-acolo am adormit.
Somnul din cotul cărării
Mi-a mâncat șira spinării.

Răzeșii

De-ar putea ca să învie
Ștefan Vodă din mormânt,
În Moldova ca să vie
Să vadă ce-i pe pământ,
Ar vedea cum gem răzeșii
Și-al lui lăcaș pângărit,
Apăsați de dări plăieșii
Și pe Dumnezeu hulit,
Iar Moldova iui iubită
Sfâșiată de păgâni,
De străini e jefuită
Și-al ei rod mâncat de câini,
Prefăcută-a ei hotară,
Toate întoarse pe dos,
Silnicia peste țară,
Peste-al ei popor de jos.
Răzeșimea României
A ajuns în chinuri mari,
Iar apărătorii gliei
Stau prin temniți și fugari.
Să vadă cum moldovenii
Se zbat într-un chin cumplit,
Cum se zvârcolesc sătenii
Sub gârbaciul moscovit.
Lacăt greu poartă la gură
Și în inimă venin,
Căci cu legea munca-i fură
Și în casă-i e străin

Să mai vadă cu mâhnire
Că ogorul ce i-a dat
Cu-a lui mână-n stăpânire
E silit să-l facă dat.
El s-ar duce-ntr-o mânie
Și-ar aprinde foc pe dealuri
Răzeșimea României
Să se-adune valuri, valuri,
Uragan împjns de zloată
De prin codri să pornească
Să curețe de-a lor gloată
Toată Țara Românească.
Să le spulbere gunoiul
Și ăamânța să le piară,
Să se ducă cu puhoiul
Patrioții fără țară
Ce vor frații să-și robească,

Cu minciună și ocară
Neamul să ni-l prăpădească,
La străini să vândă țara.
Cu legea noastră strămoșească
Stăpâni să fim vrem pe pământ,
Cu drag ca omul să-l muncească
Și cu credința-n Domnul Sfânt.
Aceasta este glăsuirea
Poporului. Într-un cuvânt,
Dreptate cere omenirea
Și libertate pe pământ!

Dezleagă-te, române!

Dezleagă-te, române,
Din lanțul tiraniei,
Căci nu-s stăpâni păgânii
Pe codrii României

Aruncă de la gură
Lăcata și vorbește
Și urcă sus, pe munte,
La luptă deci pornește!

Să fiarbă al tău sânge
Și-n tine răizvrătire
Sfărâmă greu jug
Prin luptă și unire.

Adu-ți aminte, frate,
Că ești neam de eroi!
De-ai tăi străbuni s-a frânt
Al hoardelor puhoi

Ce-a vrut și altădată,
În vremile uitate,
Ogorul să ni-l calce
Și—a noastră libertate.

Nu vezi ce vreau străinii
Ce vor să ne robească?
Din munca și-al tău sânge
În lene să trăiască

Din munca ta cinstită,
Sudoarea ta și frânturi
Se-ndoapă lenevind
Armatele de trântori

Ce stau cu biciu-n mână,
Impun autoritate,
Colhoz și dezbinare
Și fără libertate

Plecat, să lingi țărâna,
Supus fără cuvânt
Și slugă să le fii
Străin pe-al tău pământ

Pe tine, rob al muncii,
În clase te-a-mpărțit
Mai lesne să le fie
De supt, de jefuit.

Dezleagă-te, române
Și uită-ți suferința
Trăznește-n ei și sfarmă
Și curmă umilința

Și apără-ți avutul,
Credința și ogorul
Și lasă în pustie
Colhozul și tractorul.

De ce să-ți fure munca,
Sudoare frunții tale?
Sfărâmă colectivul,
Croiește-ți altă cale!

De ce suporti dușmanii,
Te pleci la nederptate?
Ridică-ți fruntea sus
Și vină de te bate

Cu cei ce-ți iau pământul
Și vitele din plug
Ridică-ți fruntea sus
Și scutură-al tău jug!

Se cade, nu știi oare
Ca graniță să fie
Pe-al tău ogor? Nu vezi
Că trupul României

Și-a ta mândră grădină
În două-i împărțită
De liftele păgâne
Stând tristă, veștejită?

DEzelagă-te, române
Dreptate ca să-ți faci
Și-arată vitejia
Srăbunilor tăi daci!

Păgânii să o știe
Că sângele nu-i apă
Te luptă vitejește
De cotă de te scapă!

Zdrobește-orânduirea
Străinilor de-afară,
Dreptate, libertate
S-avem la noi în țară!

Pentru libertate

De mult ce-am iubit libertatea cu drag,
De spaima-nchisorii, de-al Rusiei jug,
Lăsat-am pustiu al căminului prag
Și sapa ruginii și coasă și plug.
Lipsit m-am lăsat și plin de amar,
Când pruncii micuți i-am strâns lângă piept
În mână-am luat al soartei pahar
Și al vieții destin pe nedrept
Și sus către munte, pe-a codrului cale,
Acuma cinci ani plecat-am de-acasă.
În urmă-am lăsat suspinuri și jale,
Nevastă, copii și mamă duioasă
Ei fără să știe de-a lumii-împărlțire

De grele neazuri ce vin,
Ei fără să știe de-a mea despărțire
De milă-au rămas și de chin.
În gheara mizerii, se-zbat copilașii, `
Nevastă și frați, părinți chinuți
Din dreptul vieții ne-a șters vrăjmașii
La moarte cu toții suntem osândiți.
Prin codrii-am trăit cu greu și în chinuri,
Cu foame, viață amară și gol.
Prin ploi și prin geruri umblând cu suspinuri
Pe creste făcut-am al țării ocol.
De casă-am avut copacii, tufișe
Și cetina verde sub mine pe geruri,
Iar hrana mi-au dat-o creștinii miloși,
Nădejdea, credința la Tatăl din ceruri.

Cu trupul sleit de puteri
Ajuns-am la mijloc de viață
Prin gând mi-au trecut străbune-amintiri
Și lacrimi sudoare pe față.
Prin undele morții trecut-am pe drum
Frumoasa și tânăra viață,
Mă uit la ea și nu e acum
Decât un fir subțire de ață.
Ce-mi poartă osânda și haina durerii
Și zilele-mi negre, le leagă de brazi
Privind mereu spre locul tăcerii
Cu gândul la soarta și ziua de azi.
Cu greu am trecut al vieții nou an
Cu moartea de mână, cu-amar, cu necazuri,
Pășit-am acum pe al șaselea an,
Prin grele furtuni și talazuri.
Căci nu știu, vedea-voi cu ochii-implinită dorința
Și liber cu lumea în sat să trăiesc
De nu mi-o curma un dușman suferința
Și viața în chin așa să-mi sfârșesc.
Căci nu e viață mai scumpă la mine.
În care-am trăit lipsit de noroc.
Decât libertatea ce o port pe coline,
Pe a munților creste, iubită cu foc.
Legământ am făcut cu al țării pământ.